

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.630 van 29 april 2009
in de zaak RvV 35.613 II

In zake:

Gekozen woonplaats: [REDACTED]
ten kantore van advocaat L. DENYS
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 27 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 november 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De betrokkene heeft zijn identiteit niet bewezen."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste en tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40, 40bis, 40ter, en 41, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de formele motiveringsplicht, en het 'beginsel van het gezag van gewijsde'. Verzoeker betoogt dat hem werd gevraagd na zijn aanvraag binnen de drie maanden een paspoort te tonen, wat hij niet gedaan heeft, en wat tot de ongunstige beslissing heeft geleid. Krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn de bepalingen van dat hoofdstuk van toepassing op de familieleden van een Belg, zoals in casu verzoeker. Artikel 40 bepaalt onder welke voorwaarden een Unieburger een verblijf van meer dan drie maanden heeft, en artikel 40bis bepaalt wie familielid is van een Unieburger. Krachtens artikel 41, tweede lid moeten de familieleden van de burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn, voor de binnenkomst houder zijn van de documenten vereist krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit laatste betekent dat deze vreemdelingen ook andere documenten dan deze vereist in artikel 2 van de Vreemdelingenwet kunnen voorleggen om hun identiteit te bewijzen. Artikel 41, tweede lid is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn 2004/38, wat het standpunt herneemt van het Hof van Justitie in arrest C-459/99 van 25 juli 2002 inzake Mrax (Kamer, 2006-07, 2845/1, 45). Welke documenten in aanmerking komen om de identiteit van een persoon te bewijzen, moet geval tot geval beoordeeld worden. In het geval van verzoeker gaat het om twee documenten, enerzijds de geboorteakte en anderzijds de bijlage 26. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 21 september 2007 waarbij gesteld wordt dat verzoeker in het huwelijk mag treden met zijn huidige echtgenote door middel van een verklaring op eed, die de geboorteakte vervangt krachtens artikel 72bis van de Vreemdelingenwet. Deze (akte vervangende de) geboorteakte is in het bezit van de gemeente waar verzoeker zijn aanvraag tot verblijf indient, nl. Aalst, vermits hij daar gehuwd is. Deze gemeente moet het bestaan van dit document meedelen aan diegene die over de verblijfsaanvraag oordeelt. Indien van dit document geen melding gemaakt werd is de gemachtigde van de minister nalatig geweest en kan verzoeker daarvan geen nadeel ondervinden. Het is de gemeente die de bijlage 19ter opstelt en niet de vreemdeling. Overigens weet de dienst Vreemdelingenzaken perfect dat verzoeker over een geboorteakte beschikt vermits hij in Aalst gehuwd is en een huwelijk het voorleggen van een geboorteakte vereist. Welnu, krachtens artikel 57 B.W. bewijst een geboorteakte de naam, voornaam, geslacht, en geboorteplaats en – datum, en bijgevolg de identiteit van de persoon. De geboorteakte heeft de bewijskracht van een authentieke akte (De Page, Traité, I, 1990, nr. 292 blz. 295). Door niet te motiveren waarom dit document al dan niet de identiteit van verzoeker bewijst, schendt de bestreden beslissing zowel artikel 41, tweede lid, waar dit stelt dat de identiteit van een persoon ook door andere documenten kan bewezen worden dat het paspoort, zijnde het document vereist krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet, alsook de formele motiveringsplicht. De bijlage 19ter vermeldt de bijlage 26 van verzoeker. Of dit document al dan niet zijn identiteit bewijst doet niet ter zake. Door het feit dat het document uitdrukkelijk vermeld wordt, moet de tegenpartij daaruit de nodige conclusies trekken, met andere woorden uitleggen welke bewijskracht dit document heeft in verband met de identiteit van verzoeker. Daar dit niet gebeurt, wordt de formele motiveringsplicht geschonden. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het beginsel van het gezag van gewijsde. De omstandigheid dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij verzoeker toegelaten wordt de ed af te leggen om zijn identiteit te bewijzen, schendt ook het gezag van gewijsde van dit vonnis. De rechtbank kon immers alleen verzoeker toelaten dit te doen omdat in haar ogen er geen redelijke twijfel bestond over het feit dat verzoeker onder eed de waarheid zou zeggen over zijn identiteit. Verzoeker betoogt in zijn repliekmemoirie dat, indien de wet toelaat om de geboorteakte te vervangen door de toelating van de rechtbank op grond van artikel 70 B.W., zulk vonnis gelijkgesteld moet worden met de geboorteakte. De verwerende partij had in de bestreden beslissing moeten uitleggen waarom de geboorteakte, of het document dat het vervangt, al dan niet ene bewijs van identiteit vormt. Bovendien legt

de verwerende partij niet uit waarom de bijlage 26 al dan niet een identiteitsbewijs vormt, zodat alleszins de formele motiveringsplicht geschonden is.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen duidelijk te kennen dat zij op de hoogte was van het feit dat de Rechtbank van Eerste Aanleg het verzoek inwilligde om de akte van bekendheid te vervangen door een Beëdigde verklaring van verzoeker zelf overeenkomstig artikel 70 B.W teneinde in het huwelijk te kunnen treden met de Belgische J.P. De verwerende partij vermeldt in de nota met opmerkingen het volgende: *"Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg kan, zoals supra uiteengezet niet beschouwd worden als een dienstig element ter staving van de identiteit in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Een verklaring op eer is geen document in de zin van de Vreemdelingenwet."*

De bestreden beslissing bevat echter slechts één enkel motief, namelijk: *"De betrokkene heeft zijn identiteit niet bewezen"*. De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen een a-posteriori motivering die niet vermag een schending van de formele motiveringsplicht ongedaan te maken.

Verzoeker maakt met zijn betoog dat *"door niet te motiveren waarom dit document al dan niet de identiteit van verzoeker bewijst, de bestreden beslissing ... de formele motiveringsplicht (schendt)"*, aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de formele motiveringsplicht heeft geschonden. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

T. LEYSEN.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.